

EL LLENGUATGE

Resoldre-s'hi

Hom sol considerar sinonims els verbs *resoldre* i *solucionar*. Però *solucionar* no expressa sinó un dels diversos significats del verb *resoldre*. Deixant ara de banda el significat «prendre una determinació», amb el qual s'usa sovint el verb *resoldre*, ens importa de veure el primer que li atribueix el Diccionari Fabra: «descompondre alguna cosa, reduint-la als seus elements constituents; convertir (alguna cosa), per desintegració, en tal o tal altra cosa, en d'altres de més simples». La Gran Enciclopèdia Catalana reprèn aquestes definicions gairebé literalment. Però malgrat que totes dues obres il·lustren la segona d'aquestes definicions amb l'exemple *Resoldre una noció complexa en d'altres de més simples*, creiem que caldria indicar explícitament que el verb *resoldre* pot ésser usat també en sentit figurat, o que potser fins i tot exigiria una definició especial per al significat amb què s'usa, pronominalment, en frases amb substantius com *actitud*, *preocupació*, *sentiment*, etc., i àdhuc designacions personals, com a subjectes. Vet ací un exemple d'aquest ús de J. V. Foix... *l'autor, més aviat desintressat i esportiu, s'hi resolia en aproximacions* (Premi a *Del «Diari 1918»*).

L'exemple següent, que hem de citar de memòria, si aquesta no ens traeix és d'un article de Joaquim Molas aparegut a la revista «El pont» cap al 1960... *la seva actitud es resolia en una discreta elegància de formes*.

Com s'ha vist pels exemples precedents, en aquests casos, com els que corresponen a les definicions que hem transcrit del Fabra, el verb *resoldre* demana un complement d'objecte introduït per la preposició *en*.

Aquest complement designa, per tant, el resultat del procés expressat pel verb. En canvi, quan aquest verb és usat com a equivalent de *solucionar* duu molt sovint un complement circumstantial (d'instrument o de manera) introduït per la preposició *amb*. En l'ús d'aquest verb, per tant, cal tenir en compte el significat que li atribuïm per a determinar la preposició. Diríem, així, *La seva incompetència es resolia en una inhibició sistemàtica* i *La seva incompetència es va resoldre amb l'adjunció d'un secretari eficaç*. La primera d'aquestes oracions, que és pronominal, expressa el resultat originat per la incompetència d'algú, i la segona, que és una passiva pronominal, indica la manera o el mitjà amb què hom va donar solució a aquesta mateixa incompetència.

Albert Jané